

Mahir Ünsal Eriş
*Olduğu Kadar
Güzeldik*

MAHİR ÜNSAL ERİŞ
OLDUĞU KADAR
GÜZELDİK

Can aędaş

Olduğu Kadar Güzeldik, Mahir Ünsal Eriş

© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2021

5. basım: Ekim 2022, İstanbul

Bu kitabın 5. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Özkaraçan Matbaacılık ve Ciltçilik San. ve Tic. Ltd. Şti.

Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 Bağcılar / İstanbul

Sertifika No: 45469

ISBN 978-975-07-4879-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750748790

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MAHİR ÜNSAL ERİŞ
OLDUĞU KADAR
GÜZELDİK

ÖYKÜ

♥can

Mahir Ünsal Eriş'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kara Yarısı, 2019

Sarıyaz, 2019

Bangır Bangır Ferdi Çalışıyor Evde..., 2021

Dünya Bu Kadar, 2022

MAHİR ÜNSAL ERİŞ, 1980'de Çanakkale'de doğdu. Arkeoloji ve tarih okudu. Hayatını çeviriler yaparak ve yazarak sürdürüyor. Gençlerbirliklidir; söylenişi bile güzel. Kitapları: *Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde...* (2012), *Olduğu Kadar Güzeldik* (2013) (60. Sait Faik Hikâye Armağanı), *Dünya Bu Kadar* (2015), *Benim Adım Feridun* (2016), *Öbürküler* (2017) , *Kara Yarısı* (2019), *Sarıyaz* (2019) ve *Diğerleri* (2020).

Bu kitapta yer alan öykülerden “benim adım Feridun”
Duvar dergisinin Kasım-Aralık 2012 tarihli 5. sayısında
çıktı. Diğerleri ise yeni yazıldılar, annemle babam bana
“aferin oğlum” desinler diye.

İÇİNDEKİLER

sen o zaman parasız yatılıydın	13
benim adım Feridun.....	23
işe çıkılacak gün	43
kanatlarımız olsa be Metin	61
malibu.....	73
dayımın avrupa'ya kaçırılışı	89
zehir miktarda.....	103
stoper	115

sen o zaman parasız yatılıydın

Sen o zaman parasız yatılıydın. Anlatmadık bunları sana. Annem istemedi. “Aklı bizde kalmasın, dersine çalışsın yavrum, okusun da kurtarsın kendini,” dedi. Sana haftada iki-üç kez yazdığım mektuplara koyamadım bunları, diyebilemedim. Doğum haberini verdiğinden beri düşünüyordum ama, anlatayım istiyordum. Bugüne kısmetmiş.

Annemin de babamın da inancı tamdı sana, biliyorsun. Benden pek ümitleri yoktu. Oğlan çocuğu yerine sayıyorlardı beni. Okumaz bu, diyorlardı. İte kaka liseyi bitirir, sonra Susurluk’un içinden, olmadı Bandırma’dan, Karacabey’den bulur birini evlendiririz diye düşünürlerdi. Zaten dedeme kalsa, kız çocuğun okuması da neymiş. Kız evlat dediğin, memeleri dolunca oturur kocasının dizinin dibinde, kocasının ağzının içine bakar. Çocuğunu büyütür, salçasını, tarhanasını, turşusunu kurar biraz da örgü, dikiş geldi mi elinden, daha ne? Ah, canım dedem! Dedem ne çok severdi beni, ne çok. Babam da seni. Onca borcun içine seni okutabilmek için girdi biraz da. Şimdi üstünden bunca vakit geçti diye bu kadar rahat diyorum bunu, alınma. Albayın Nihat sokmuştu onu bu ortaklık işine. Babam ki şunca yılın ırgat çocuğu, ne anlarsın fabrikadan, muhasebeden, stopajdan, sacdan, Alla-

hını seversen. Fakirin umudu kazancından çok, borcundan az işte, ne yaparsın. Balıkesir yolundaki sac fabrikasına sermaye koyacaklar, civarın peynircilerine, yağcılara teneke ambalaj satacaklar, bir yılda borcu temizlediler mi, iki, çok çok üç yılda feraha çıkacaklardı. Senesi gelmeden, Nihat çekti parasını işten. “Ben,” dedi babama, “Şofben parçası işine giriyorum. Senin Allah yolunu açık etsin.” Senesi geçince de muhasebecisi, maliyecisi, ustabaşısı çekiştirmeye başladılar emanet kravatından babamı. Hani lisede bir Mesut Hoca vardı, yakışıklı, küfürbaz edebiyatçı; o vermişti. “Patron adamsın sen artık. İşçi milleti yavşaktır, jilet gibi olmazsan hürmet görmezsin,” demiş hatta. Sen yoktun, anlatmıyorduk bunları sana, moralin bozulmasın, derslerin kötülemesin diye. Tebligatlar, tebligatları kovaladı. En sonunda devletin kiremit rengi kamyoneti yanaştı kapının önüne, neyimiz var neyimiz yok yükledi, götürdü. Annem, şaşkınlıktan yazık, banyonun açık yeşil paspasını kucaklamış, ağlıyor da ağlıyordu. Babam yoktu ortalarda, kayboluverdi. Bir müddet de görünmedi zaten. Hatırlarsın, Keşan’a gitti demiştik sana da. Yok efendim, orda bir arsa varmış da, asker arkadaşı illa tutturmuş da, “Gel, bir gör, beğenmezsen almazsın,” demiş de, bir sürü senaryo. İki buçuk ay, birkaç parça üst baş, bir düdüklü tencere, annemin çeyiz sandığı, bir de banyonun yeşil paspasıyla alt katta, kuru kuruya yaşadık dedemlerde. Babamı hiç sevmezdim ben. Mıymıntılığı, ellerinin kabalığı, haki yeşil emanet kravatı ve seni benden daha çok sevişi çileden çıkarırdı beni. Yine de merak ediyordum. Öyle, başına bir şey gelmiştir, alacaklılarının eline düşmüştür, bir yerlerde kendi canına kıymıştır diye değil, sen işkillenip kalkar geliverirsin diye, annem daha çok ağlayacak, dedem daha çok sövecek diye, üst katı bomboş görünce üzüntüden okuyamazsın diye.

Dedem de sevmezdi babamı. Dedem, bir beni se-
verdi, bir de çarpık bacaklı Skoda kamyonetini. Beni ya-
nına atar, Biga'nın, Çanakkale'nin, Ezine'nin, Bayramiç'
in, Çan'ın panayırlarına, yağlı güreşlerine, hayvan pazar-
larına götürürdü. Küçük canımla, arkadaşımı gibi
yanında dolaştırırdı beni, kocaman insanmışım gibi ko-
nuşur, anlatırdı. Çiçekli tokalar, ağzı gözü mürekkep le-
kesi gibi dağılmış bez bebekler, şekerli simitler alır, ço-
ğunluğu çiftçi, celep olan arkadaşlarıyla çay boylarında,
çınar altlarına kurulmuş gündüz sofralarında, azıcık ağ-
zımın ucuyla rakılar içerirdi bana. Panayırarda Kent'e,
Malbora'ya halka attırır, brandadan kuyruğuyla yarı beli-
ne kadar büyükçe bir akvaryumun içinde oturan Çingene
denizkızını seyrettirir, tükürük köfteleri yedirirdi.
Susurluk'ta da ayırmazdı beni yanından, basbayağı arka-
daşı sanırdı. Bir tek cumaya gittiğinde, ben Deli Sabri'yle
caminin avlusundaki kahvede oturur, onu beklerdim.
Gitmeden bana ve Sabri'ye oralet söyler, "Uslu uslu otu-
run Sabri Abinle, e mi kızım?" derdi. Sabri konuşmaz,
konuştuğunda ne dediği anlaşılmaz, kendi dilince şarkı-
lar söylerdi. Birdenbire oraletime tükürür, sonra neşeyle,
bu hareketini alkışlardı. Ben zaten soğusun diye elimi
sürmediğim oraletten bir yudum alamadan öylece bek-
lerdim dedemi. Korkmazdım yine de Sabri'den. Saçları-
mı okşadığında, durup dururken havayı yumrukladığın-
da, ayakkabısını araba yapıp masanın üstünde gezdirdi-
ğinde, yoldan geçen koca koca köpeklere sarıldığında
bile. Cumadan sonra ayran içmeye götürürdü beni de-
dem, Balıkesir yoluna. Ne çok isterdim halbuki onunla
camiye gitmeyi. Anneannem bütün duaları belletmişti
bana. Senesine hatim bile indirecektim. "Kızlar gitmez
cumaya," derdi dedem. "Seneye Kuran kursuna gidersin."
O sene bayram namazına götürmüştü ama beni, kurban-
da. "Keşke, kızlar da gitseymiş cumaya," demiştim. "Belki

o zaman, bu kadar kötü kokmazdı halılar.” Gülmüştü dedem. Hatırlarsın, “yavrumun yavrusu” derdi bana; “karabiberim, bademşekerim” diye severdi.

Dedim ya, iki buçuk ay sonra göründü babam. Öldü mü kaldı mı bir tek haber almamıştık ki çıktı geldi. Sakalları uzamıştı. Fabrikaya giderken giydiği gri takımın dirsekleri, dizleri parlamış, havalandırıp havalandırıp yeniden giyilen gömleğinin ensesi kayış gibi olmuştu. Gözleri nasıl çöküktü bir görsen. Çok zamandır bir sofraya oturmamış, bir evde, temiz çamaşırlar, temiz çarşaflarla uyumamış insan yabanlığıyla bitti kapımızda. Dedem istemedi önce, geri çevirdi kapıdan. “Uçan kuşa borcun var, borcunu bitir, adam ol, ailene sahip çık öyle gel!” dedi. Döndü gerisingeri, gitti babam. Birkaç gün orada burada kaldı, Susurluk’ta herhalde, eşi dostu çoktu. Dedem küfürbazdı, cimriydi, anneannemi döverdi ama insanlıklı adamdı. “Gelsin,” dedi, bir hafta sonra. Göründü babam. Dedemin, anneannemin elini öptü, sakalını tıraşladı, dedemin Ecevit gömleklerinden birini geçirdi sırtına, içgüveysi oldu evimize. Dedemle tarlaya, mısıra gitti bir müddet. Borcu mısır toplayarak bitecek gibi değildi. Olmayınca, bir de çok, bin de. Ah o batan balık, ne meraklıdır ya yan gitmeye, biliyorsun. Akşamları tarladan sonra Allahsız Ercan ve Patkan İbrahim’la çay boyunda kuru soğanla şarap içmeye başlamışlar. Bir de sarhoşluğu çıktı başımıza. Dedem bir dayandı, iki dayandı, en sonunda, “Senin ananı bellerim, itin eniği,” deyip dehleyiverdi evden. Her gün birileri geliyordu babamı sormaya. “Kapımıza dayanmayan esnaf bırakmadı eşeğin oğlu eşek,” diyordu dedem durup durup. Annemin yüzü ağlamaktan eleğe dönmüştü. Dedem, dayanamadı. Lafın sözün bini bir para. Tuttu, üst katı sattı, yarılardı borcunu babamın. Zaten boş duruyordu hacizden beri. Sırf bizim hatrımıza.

Kimseyi istemiyorsun yanında, ama durup durup da yalnızlıktan şikâyet edesin geliyor. Bir şeyden şikâyet edebilmek için bile insan lazım. Öyle hileli bir şey bu.

Okumuşlar, okuyamamışlar, fakirliğin batağındaki yaşamlar; ev içi kavgalar, terk edenler, terk edilenler; heba olan masum hayatlar. Ya da hayatını zindana çeviren sevgiliyi unutayım derken bir yabancıнын düğününde başkalığı tadanlar. Büyümek, geçinmek için bin dereden su getirenler. Top peşinde koşanlar, kızının çeyizini örenler... Bir otostopla geçmişe, lise yıllarına dönenler ve tesadüfle altüst olan hayaller. Çay bahçeleri, düğün salonları, daracık ev içleri, camlarında yankılanan şarkılar ve feryatlar. Bandırma, Erdek, Susurluk, Samsun ve sokaklar, sokaklar...

Mahir Ünsal Eriş, ikinci öykü kitabı *Olduğu Kadar Güzeldik*'le 2014 Sait Faik Hikâye Armağanı'na değer görülmüş ve kuşağının en özgün, en sevilen yazarları arasına adını yazdırmıştı. Küçük insanların büyük duygularını anlatışıyla, samimiyeti ve sonsuz duyarlılığıyla geniş bir hayran kitlesi yaratmıştı. *Olduğu Kadar Güzeldik* ince ince işlediği onca hüzne, umutsuzluğa ve acıya karşın yaşam sevgisiyle dolu, edebiyatımızın unutulmayacak kitaplarından.

#yalnızlık #erdek #sokak #kaybedenler #aşkacısı #eviçikavgalar
#masumiyet #umut #küçükhatatlar

 can

canayrilar.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [c](#) canayrilar

Öykü

